

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 ■ โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 ■ โทรสาร 0-259-6172

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรศัพท์/โทรสาร 02-259-6172

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ 27 เดือนสิงหาคม พ.ศ.2562 หน้า 21 มูลค่าข่าว 751,806.-

ภาวิช ทองโรจน์

พ่า..นโยบาย 4 รัฐมนตรี ‘ศธ.-อว.’ ‘ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน มีแต่เรื่องเล็กรๆ’

สัมภาษณ์

พิเศษ

ภายหลังรัฐบาล พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ได้แต่งตั้งคณะรัฐมนตรี (ครม.) เข้าไปนั่งบริหารงานในกระทรวงต่างๆ รวมถึงนายณัฏฐพล ทีปสุวรรณ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) คุณหญิงกัลยา โสภณพนิช และนางกนกวรรณ วิลาวัลย์ รัฐมนตรีช่วยว่าการ ศธ. และนายสุวิทย์ เมษินทรีย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (อว.) มากกว่า 1 เดือน

“มติชน” จึงได้จับเข่าคุยกับอดีตผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำ ศธ., อดีตเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.), อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม, อดีตประธานที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย ฯลฯ นายภาวิช ทองโรจน์ นายกสภามหาวิทยาลัยนครพนม ถึงการดำเนินงานของรัฐมนตรีทั้ง 4 คน จาก 2 กระทรวง ว่าเป็นอย่างไร มีแนวโน้มจะไปได้ดีหรือไม่

“รัฐมนตรี ศธ.ชุดนี้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่เป็นเวลากว่าเดือนแล้ว ในฐานะประชาชน และบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษา ที่มีความห่วงใยระบบการศึกษาของประเทศ กำลังเฝ้าติดตามว่ารัฐมนตรีชุดนี้จะมีแนวทางการดำเนินการเพื่อแก้ปัญหา สร้างความเข้มแข็ง ตลอดจนปรับปรุงการศึกษาของชาติต่อไปอย่างไร แต่จนบัดนี้ก็ยังไม่ได้อะไรที่ออกมาเป็นชิ้น

เป็นอัน มีแต่เรื่องเล็กๆ เป็นเรื่องๆ ที่ออกมาจากรัฐมนตรีช่วย ศธ.บางคนบ้าง หรือการตอบคำถามของรัฐมนตรีในลักษณะที่ต้องรอฟังจากหน่วยงานในกำกับก่อนบ้าง

ซึ่งในที่สุดการดำเนินการของกระทรวงนี้ ก็จะเป็นการขับเคลื่อนโดยข้าราชการประจำอีกเช่นเคย โดยการผลักดันเชิงนโยบายจากระดับรัฐมนตรีจะมีน้อยมาก หรือถ้ามีอย่างที่เคยปรากฏอยู่ ก็คงจะเป็นการทำงานเป็นชิ้นๆ โดยไม่ได้มุ่งไปสู่การแก้ปัญหาเชิงระบบ

สาเหตุอาจเป็นเพราะว่ารัฐบาลยังไม่ตระหนักถึงเนื้อหา และความสำคัญของปัญหาของการศึกษาของชาติ ที่สำคัญกว่านั้นคือ อาจไม่ตระหนักถึงความเสียหายที่จะมีต่อประเทศชาติ หากยังปล่อยให้การศึกษาอ่อนแออยู่อย่างนี้

เรื่องของการตระหนักถึงปัญหานั้น พังจะต้องมีความเข้าใจ และยอมรับว่าบัดนี้การศึกษาของไทยตกต่ำมาก และเป็นมานานแล้ว แก้อะไรก็ยังไม่ตก และดูเหมือนจะลงลึกเข้าไปสู่สถานการณ์ถึงแก่ไม่ไปเรื่อยๆ คือการแก้ไขดูเหมือนจะยุ่ง และยากขึ้นตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมาก

ข้อมูลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นผลสอบทั้งหลายทั้งระดับชาติ และนานาชาติ ออกมาฟ้องอยู่ทุกปี การวิเคราะห์ทิศทางโดยองค์กรต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ เช่น องค์กรโลกอย่าง UNESCO ก็ดี บางครั้งถึงกับบอกว่าการศึกษาไทยเป็นตัวอย่างของความล้มเหลว หรือหน่วยวิจัยของไทย เช่น TDRI ก็ดี รวมทั้งนักคิดทางการศึกษาต่างๆ พยายามชี้ปัญหา และเรียกร้องให้ประเทศไทยแก้ไขปัญหาด้านการศึกษา

อย่างจริงจังเสียที

เมื่อเร็วๆ นี้ มีรายงานประจำปีของ IMD เรื่องการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ปีนี้ไทยดูเหมือนจะทำได้ดีขึ้น ทำให้รัฐบาลได้หน้าพอสมควรที่มีการเลื่อนประเทศไทยขึ้นไปทีเดียวถึงห้าอันดับ คือจากอันดับ 30 ในปีที่แล้ว มาเป็นอันดับที่ 25 ในปีนี้ แต่หากหันกลับไปดูอันดับขององค์ประกอบย่อยที่สำคัญ ได้แก่ การศึกษา จะเห็นว่าไทยยังคงอยู่ที่อันดับที่ 56 จาก 60 ประเทศ เหมือนหลายปีที่ผ่านมา ยังไม่ขยับไปไหน เช่นนี้ IMD กำลังบอกกับเราว่า การศึกษาไทยกำลังเป็นตุ่มถ่วงขนาดใหญ่ของการพัฒนาประเทศ รวมทั้งบอกอีกประการหนึ่งว่า หากไทยพัฒนาการศึกษาขึ้นมาอย่างเห็นผลได้ชัด ประเทศจะก้าวไปข้างหน้าอีกมาก

ส่วนการตระหนักถึงผลเสียที่มีต่อประเทศชาตินั้น มีความชัดเจนว่าเท่าที่ผ่านมา ผู้บริหารประเทศยังไม่มีความรู้รอบรู้หนทางในเรื่องนี้สักเท่าใด ยังไม่มีการหยั่งรู้ หากการศึกษาของชาติอ่อนแอ ความอ่อนแออื่นๆ ก็จะตามมา ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม ในทางด้านเศรษฐกิจนั้นจะเห็นว่า แม้แต่องค์การด้านเศรษฐกิจระดับโลก เช่น OECD เมื่อจะวิเคราะห์ความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ ก็จะดูถึงความเข้มแข็งด้านการศึกษาเป็นเรื่องราวๆ จึงเป็นเหตุผลว่าทำไม OECD ถึงต้องลุกขึ้นมาสอบ PISA

การศึกษาได้กลายมาเป็นตัวบ่งชี้สำคัญของความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบเศรษฐกิจยุคใหม่ที่ขับเคลื่อน

ด้วยความรู้ และวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี การศึกษาที่อ่อนแอ จะทำให้ทุนมนุษย์ของประเทศนั้นๆ อ่อนแอ การที่จะพัฒนาเข้าสู่ อุตสาหกรรมในยุคใหม่ที่ต้องการทุนมนุษย์ที่มีคุณภาพสูง จึงจะเป็นไปได้ลำบาก ซึ่งจะกลายเป็นสิ่งบ่งชี้การตัดสินใจในการลงทุน ในประเทศนั้นๆ เช่น หากตั้งคำถามง่ายๆ ว่า ระหว่างไทยที่ประชากรมีระดับความรู้ วิทยาศาสตร์อยู่อันดับที่ 50 ของโลก โดยผลการสอบ PISA เทียบกับเวียดนามที่อยู่อันดับ สูงถึงที่ 8 ของโลก อุตสาหกรรมยุคใหม่จะ เคลื่อนย้ายไปที่ไหน

เราจึงเห็นปรากฏการณ์ของบริษัท อีเล็กทรอนิกส์ระดับยักษ์ใหญ่ของเกาหลีปิด โรงงานในไทย โดยทิ้งให้คนตกงานหลายพัน คน แต่ไปเปิดโรงงานใหม่ที่เวียดนาม ที่มีคน งานหลายหมื่นคน ปรากฏการณ์เช่นนี้ น่าจะเกิด ขึ้นอีกเรื่อยๆ และอาจลามไปถึงอุตสาหกรรม อื่นๆ เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ ซึ่งกำลัง จะเปลี่ยนยุคใหม่โดยสิ้นเชิงจากเครื่องยนต์

ณัฐพล ติปสุววรรณ

สุวิทย์ เมษินทรีย์

กนกวรรณ วัลลภวิลัย

คุณหญิงกัลยา โสภณพนิช

สันดาปภายในไปเป็นรถยนต์ไฟฟ้า

หากการศึกษาไทยยังสร้างทุนมนุษย์ที่มีคุณภาพได้เพียงเท่านี้ แรงต้านของอุตสาหกรรมยุคใหม่ที่จะเข้ามาในประเทศไทยก็เกิดขึ้นต่อไปเรื่อยๆ

ทางด้านสังคมนั้น ปัญหาที่มีความชัดเจนมาอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นสังคมที่แร้นแค้น อันเป็นผลมาจากการติดอยู่ในกับดักรายได้ปานกลางมาเป็นเวลานานหลายทศวรรษ ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องมาจากการอับจนปัญญาหาเลี้ยงชีพของคนส่วนใหญ่ในสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการศึกษา ต่อเรื่อยมาจนถึงความล้มเหลวของสังคมด้านอื่นๆ แม้แต่ด้านการเมืองดังที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน

หากการตระหนักรู้ถึงภัยอันตรายจากการที่มีการศึกษาที่อ่อนแอยังไม่เกิดในรัฐบาล และรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบ การแก้ไขปัญหาก็จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ การตระหนักรู้ที่ว่ำนั้น จำเป็นที่จะต้องหยั่งรู้อลงไปถึงรากเหง้าของปัญหาของการศึกษาไทย ที่มีความยุ่งยากมากมายหลายประการ และต้องมีกระบวนการแก้ไขอย่างเป็นระบบ สำหรับการศึกษาไทยแล้ว กระบวนการแก้ไขนั้นเชื่อว่าต้องรุนแรงถึงขั้นต้องเป็นการปฏิรูป และจะไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยมาตรการเชิงกิจกรรมเป็นเรื่อยๆ เช่น ท่องสูตรคูณ หรือสอนให้เด็กเขียนได้ คิด หรือพูดภาษาอื่นเพิ่มขึ้น เพียงเท่านั้น

ถ้าถามว่าอะไรบ้างที่ต้องแก้ไข คงต้องการ

ทั้งมาตรการระยะยาว และระยะสั้น ระยะสั้น เช่น ความเสียหายบางอย่างที่เกิดขึ้นมาในรัฐบาลชุดที่แล้ว จะต้องได้รับการแก้ไขโดยเร็ว เช่น คำสั่งลดเวลาเรียนลงเหลือครึ่งหนึ่ง ในขณะที่หลักสูตรการศึกษายังกำหนดเนื้อหา มากกว่าเวลาที่ถูกลดลงถึง 2 เท่าตัว เรื่องนี้ได้สร้างความปั่นป่วนให้แก่การจัดการศึกษาทั่วประเทศ

ในภาพใหญ่นั้น การลดเวลาเรียนเป็นแนวโน้มที่ควรกระทำ แต่จะต้องทำโดยการปรับหลักสูตร และวิธีการของการเรียนการสอนครั้งใหญ่ ดังนั้น หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจะต้องได้รับการยกเครื่องแบบถอนรากถอนโคน ไม่ใช่เพียงแค่ทำการแก้หลักสูตรที่ละเอียดเล็กน้อย ค่อยเป็นค่อยไปแบบตัดปะ อย่างทุกวันนี้ โดยต้องเป็นหลักสูตรที่เน้นวิธีคิด เน้นการสร้างคนเข้าสู่ศตวรรษใหม่

นอกไปจากนั้น ความปั่นป่วนอีกประการหนึ่งที่เกิดขึ้นในยุคที่ผ่านมา คือการปรับระบบบริหารการศึกษาส่วนภูมิภาค โดยการฟื้นฟูระบบศึกษาธิการจังหวัด และเอาผู้ว่าราชการจังหวัดเข้ามารับผิดชอบการศึกษา ซึ่งดูจะเป็นแนวคิดที่ทันสมัย และประเทศไทยพัฒนาเลยจุดนี้ไปนานแล้ว

โดยสรุป เห็นว่าสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องทำสำหรับระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ เร่งปรับหลักสูตรโดยเร็ว และเมื่อปรับหลักสูตรแล้ว สิ่งที่ต้องทำคู่ขนานกันก็คือ จะทำอย่างไรจึง

จะทำให้หลักสูตรใหม่นั้น เกิดผลได้ทั่วถึงทั้งระบบการศึกษา จึงจำเป็นต้องสร้างมาตรการที่จำเป็น และเหมาะสมตามมา เช่น อาจต้องมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง และเคลื่อนที่เร็ว เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตรใหม่เกิดขึ้นได้ ซึ่งมีตัวอย่างเช่น สถาบันหลักสูตรและการวัดผลของประเทศเกาหลี (Korean Institute of Curriculum and Evaluation หรือ KICE) คู่ขนานกันไปเช่นกัน

ต้องมีการปฏิรูปการเรียนการสอนโดยผ่านทางครู ซึ่งเป็นกลไกหลักของระบบ โดยอาศัยประโยชน์จากสถานการณ์การเกษียณอายุของครูกว่าแสนคนในช่วง 10-15 ปีข้างหน้า มาสร้างระบบการผลิตครูใหม่ โดยการปฏิรูปสถาบันผลิตครู ทั้งทางด้านคุณภาพ และปริมาณ แล้วอาจนำไปสู่การพัฒนาเป็นเครือข่ายเพื่อการปฏิรูปการเรียนรู้อย่างเบ็ดเสร็จขึ้นมาจากองค์ประกอบทั้งหมด ได้แก่ หลักสูตรใหม่ องค์กรขับเคลื่อนหลักสูตร ครู และเครือข่ายสถาบันการผลิตครู

แต่ปัญหาที่สำคัญยิ่งกว่าปัญหาอื่นใด ได้แก่ ความจำเป็นที่ต้องมีการปฏิรูปโครงสร้างของระบบการจัดการของระบบการศึกษาในบ้านเรา ที่มีการรวมศูนย์อำนาจอย่างมาก มาเป็นการกระจายอำนาจ ซึ่งจะต้องทำอย่างถูกต้อง ไม่เพียงแต่การกระจายไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเท่านั้น การทำเช่นนั้นก็เป็นเพียงการสร้างศูนย์กลางของอำนาจระดับใหม่ขึ้นมา หรือสร้าง “เจ้านาย” ระดับใหม่ขึ้นมาเท่านั้นเอง

ตัวอย่าง และข้อมูลจากทั่วโลกมีให้เห็นชัดเจนว่า ยิ่งโรงเรียนมีความเป็นอิสระมากเท่าไร ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาจะยิ่งมีสูงมากขึ้น ดังนั้น การกระจายอำนาจที่ถูกต้องจะต้องมอบความเป็นอิสระให้แก่โรงเรียน โดยสร้างระบบควบคุมดูแลโดยธรรมาภิบาลที่เหมาะสมผ่านทางคณะกรรมการสถานศึกษาที่จะต้องสร้างให้มีความเข้มแข็งภายใต้ศรัทธา และความเชื่อที่ว่า กรรมการสถานศึกษาที่มาจากพื้นที่นั้น คงไม่มีใครที่อยากเห็นลูกหลานของตนเองเป็นคนโง่ในอนาคตก

การกระจายอำนาจสู่สถานศึกษา จะสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ที่มีในปัจจุบันได้เกือบทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการจัดสรรทรัพยากร เช่น เงินอุดหนุนต่อหัว จะต้องเพิ่มขึ้นเนื่องมาจากการปลดภาระค่าใช้จ่ายของส่วนกลางออกไป นำไปสู่การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพมากขึ้น ระบบการวิ่งเต้นโยกย้าย อันนำมาซึ่งระบบเงินใต้โต๊ะต่างๆ จะหายไป การเข้าสู่ตำแหน่งผู้บริหารระดับผู้อำนวยการโรงเรียน จะสามารถเกิดขึ้นได้โดยผ่านการคัดเลือกโดยระบบคุณธรรมแทนการวิ่งเต้นเช่นปัจจุบัน การขาดแคลนครูจะได้รับการแก้ไขจากการจัดการที่เป็นอิสระ ฯลฯ

ส่วน **“อุดมศึกษา”** นั้น ประการแรกเห็นว่า ในสถานการณ์ปัจจุบันของประเทศ ที่ระบบการศึกษาทุกระดับยังมีความอ่อนแอ ยังต้องการการประสาน และความต่อเนื่องอย่างเข้มข้นของการศึกษาระดับพื้นฐานกับอุดมศึกษา และอาจรวมทั้งอาชีวศึกษาด้วย ขณะนี้ เมื่อมีการแยกกระทรวงอุดมศึกษา ออกมาแล้ว ภาพที่ปรากฏขณะนี้ มองเหมือนจะเป็นการจากกันแบบต่างคนต่างไป ถ้าเป็นเช่นนี้ ก็จะเป็นอันตราย จึงเห็นว่ายังจะต้องมีการทำงานที่สอดคล้องประสานกันระหว่างกระทรวงทั้งสองอย่าง

ใกล้ชิด ไทยน่าที่จะต้องมีการคลัสเตอร์การบริหารระดับรัฐบาลที่ดูแลเรื่องการศึกษาโดยเฉพาะ เช่น ควรจะมีรองนายกรัฐมนตรีด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เป็นต้น

ที่จริงถ้าดูคุณสมบัตินายสุวิทย์แล้ว น่าจะเป็นผู้ที่มีความเหมาะสมกับตำแหน่งมากที่สุดคนหนึ่ง ในรัฐบาลชุดนี้ สำหรับแนวนโยบายของรัฐมนตรีกระทรวงใหม่ เท่าที่ได้แถลงต่อสังคมไว้แล้ว ก็ดูว่านายสุวิทย์ได้พยายามที่จะทำงาน การตั้งคณะทำงานด้านนโยบายขึ้นมา 3 คณะ น่าจะเป็นแนวทางที่ถูกต้อง แต่ฟังต้องตระหนักด้วยว่า คณะทำงานที่จะเข้ามาดูแลทั้ง 3 ด้านนั้น แท้ที่จริงในระบบ จะมีกลไกที่รับผิดชอบโดยตรง และทำหน้าที่อย่างถาวร โดยมีกฎหมายรองรับอยู่แล้ว ได้แก่ คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) และคณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) เช่น การเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการที่ได้รับการหยิบยกขึ้นมา เป็นหน้าที่ของ ก.พ.อ.ซึ่งรัฐมนตรีมีตำแหน่งเป็นประธานโดยตรง หรือเรื่องมาตรฐานและคุณภาพการศึกษา ก็เป็นหน้าที่ของ กกอ.โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กกอ.ในยุคใหม่นี้ จะมีเครื่องมือที่จะใช้ประกอบการดำเนินการที่ชัดเจน ได้แก่ พ.ร.บ.การอุดมศึกษา ที่เพิ่งมีขึ้นมาเป็นครั้งแรก ดังนั้น การแก้ไขปัญหายังมีหลักเกณฑ์ที่ถูกต้อง จึงควรเป็นการทำ โดยผ่านการสร้างความเข้มแข็ง และแนวทางที่ถูกต้องให้แก่คณะกรรมการเหล่านี้

นอกจากนี้ การตั้งคณะทำงานทั้ง 3 ชุดของรัฐมนตรีว่าการ อว.ดังกล่าว ดูจะเป็นผลเนื่องมาจากที่สามารถจับ **“อาการ”** ของสิ่งที่เกิดขึ้นในระบบ เช่น ความไร้ความสนใจของบรรดาอาจารย์ทั้งหลาย ที่ต้องใช้ชีวิตกับระบบการเลื่อนตำแหน่งทางวิชาการ และระบบคุณภาพมาตรฐานทางการศึกษา ซึ่งเรื่องเหล่านี้ล้วน

มีที่มาที่ไป และพัฒนาการต่อเนื่องกันมาเป็นเวลานาน ระหว่างทางอาจเกิดความไม่เหมาะสม หรือแม้แต่มองถูกต้องอยู่มาก แต่หลักการหรือแม้แต่ปรัชญาของพัฒนาการเหล่านั้นมีอยู่แน่นอน ซึ่งก็หวังว่าคณะทำงานที่ดี ท่านรัฐมนตรีที่ดี จะได้ใช้เวลาศึกษาความเป็นมาอย่างถ่องแท้

การที่รัฐมนตรีประกาศว่าจะทำให้มหาวิทยาลัยไทยเข้าสู่ 100 อันดับแรกของการจัดอันดับมหาวิทยาลัยของโลกนั้น นับเป็นคำประกาศที่กล้าหาญ และเชื่อว่าถ้าไทยไม่กล้าประกาศอย่างนั้น เราก็คงไม่สามารถพัฒนาไปได้ถึงไหน แต่ขณะเดียวกัน ก็เชื่อว่ารัฐมนตรีคงต้องเหนื่อยมาก เพราะข้อเท็จจริงปรากฏว่า มหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดของไทยอยู่ถึงอันดับต่ำกว่า 200 อย่างมาก โดยการจัดอันดับของ QS แต่ถ้าเพื่อเอากำจัดของ นิตยสาร Times มาพิจารณาด้วย ก็ยิ่งน่าตกใจ เพราะมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของไทยอยู่ที่อันดับเกิน 400 ของโลก

การจะเคลื่อนออกจากปรักนี้ได้ อาจต้องอาศัยการพัฒนาอย่างมียุทธศาสตร์ ตัวอย่างของประเทศเพื่อนบ้านที่สมัยก่อนเคยอันดับต่ำกว่าไทยด้วยซ้ำ แต่บัดนี้สามารถเข้าสู่ 100 อันดับแรกของโลกได้แล้ว ก็มีให้เห็นอยู่ไม่น้อย ไม่ว่าจะเป็น สิงคโปร์ จีน หรือมาเลเซีย

ในหลายประเทศการพัฒนาอุดมศึกษาถูกจัดเป็นวาระแห่งชาติ และมีโครงการที่ประกอบด้วยมาตรการ และการจัดสรรทรัพยากรอย่างเป็นรูปธรรม ตัวอย่างเช่น โครงการ 211 ของจีน หรือโครงการ 5-100 ของรัสเซีย เป็นต้น”